

Πρός τήν αγαπημένη μας ΝΕΚΡΗ Έρμιόνη ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

Τρισανάθεμα στή μοῖρα τή σκληρή, πού τόσο εύνοια δείχνει στής ΓΕΝΙΑΣ μας τό ΔΕΝΤΡΟ, πού από ένα-ένα τούς κλώνους του σπάει, λές καί μονάχα τοῦτο τό δέντρο ὑπάρχει καί ἔγινε πρόκληση στήν ἀγριεμένη ματιά τοῦ χάρου κι' ἔγινε στόχος, ὅπου ρίχνει τά φαρμακερά του βέλη.

Έρριξες κι' ἔρριξες βέλη θανατηφόρα ἀπό τήν ἀνεξάντλητη φάρετρα σου ἄπονε χάρε καί πῆρες τούς μισούς ἀπό τή ΓΕΝΙΑ μας, μά θέλεις νά πάρης κι' ἄλλους.

Βουβοί κάτω ἀπό τή χθεσινή σκληρή προσταγή σου μοῖρα οἱ συγγενεῖς σπικνόμεστε καί τήν τραγική ἱστορία τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας ἀναλογιζόμεστε. Μά ξαφνικά μοῖρα σκληρή, καινούργια ἐπιταγή σήμερα ἀπεθύνεις σέ πρόσωπο συγγενικό, τοῦτα τά λόγια τήν ἴστατη ώρα νά πῆ. Καί εἶναι τοῦτα τά λόγια πικρά, μά πρέπει νά εἰπωθοῦν σάν παρακολούθημα τῆς νεκρόσιμης ἀκολουθείας σου, θρυλικό κορίτσι τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας, κόρη πολυαγαπημένη σέ συγγενεῖς καί ξένους.

Τόσο δυσμενές τό προνόμιο τοῦτο. Καί ἔλαχε σέ μένα ὁ κληρός καί πού νά βρῶ τό κουράγιο καί τή δύναμη τό πικρόχολο τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας μοιρολόγι νά τραγουδήσω.

Ἄθρηπιθύμητη κληρονομιά τοῦ ἀνθρώπου ὁ θάνατος. Ὅμως σάν ἔρχεται στήν ώρα του - ἔγινε πιά συνήθεια - τόν δεχόμεθα. Μά τώρα ἦρθε τόσο πρόωρα καί μέ ἀγανάκτηση τόν ἀρνούμεθα. Καιροφυλάτησε τή φορά τούτη καί ὑπουλα καί πονηρά μᾶς ἔσπασε κι' ἄλλο κλώνο ἀπό τό δέντρο τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας. Καί ἦταν ἀνοιξη καί τό κλωράρι εἶχε μπουμπούκια καί πρίν ν' ἀνθίση, μαράθηκε.

Πολυαγαπημένη Έρμιόνη, τά παιδικά σου χρόνια τά ἔζησες μέσα σέ κακουχίες καί βάσανα σέ μιά περίοδο σκληρῆς δοκιμασίας, ὅπου ἕνα μικρό χωριό ἔπαθε τόσα πολλά μέσα σέ τόσο λίγα χρόνια.

Ἄπ' τή γιαιγιά σου ἄκουες, Έρμιόνη, τή δραματική ἱστορία τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας σάν παραμῦθι. Χάθηκαν πολλοί ἀπό, ἀφύσικο, πρόωρο καί ἄδικο θάνατο. Καί ἡ πιό ζωηρή ἀνάμνησή σου, πού σέ συντρόφευε στή ζωή, ἦταν ὁ θάνατος τῆς Ροδούλας καί τοῦ Γρηγοράκη - ἦταν ἀδελφάνια σου ἀγαπημένα. Καί συμμερίζουν τόν πόνο τους ἔξισου μέ τόν θλιμμένο πατέρα σου. Πότε ἄρα γε ὁ πόνος τῶν γονιῶν σου ἦταν μεγαλύτερος; Τότε ἢ τώρα; Τώρα βέβαια, γιατί ὁ δικός σου ὁ πόνος θύμισε καί παλιούς καύμούς, ἀνοιξε καί παλιές πληγές τῆς ψυχῆς.

Κόρη ἀγνή καί τόσο ζηλεμένη, γιατί καί τή ζήλεια τοῦ χάρου προκάλεσες; Δέν ἤξερες, πώς τοῦ χάρου ἡ μανία ἔξεπᾶ στίς κόρες τίς ζηλεμένες καί στούς λεβέντες.

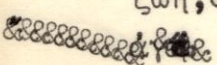
Γλυκειά κοπέλλα, άφοσιωμένη στην οικογένειά σου και πιστή στην Παράδοση της ΓΕΝΙΑΣ σου. Τούτης της ΓΕΝΙΑΣ οι κόρες έχουν ιδιαίτερη άδυναμία στον πατέρα τους. Και νά δυό παραδείγματα: Τό παράδειγμα του δικού μου πατέρα και της άδελφής μου, της Μαρίας και τό παράδειγμα τό δικό σου. Μά ή όμορφιά από τούς δεσμούς αυτούς δέν συγκινεϊ τόν χάροντα. Έτσι παίρνει τόν πατέρα της Μαρίας και σπαράζει τήν καρδιά της, παίρνει τώρα κι 'έσένα 'Ερμιόνη και ρίχνει τή θλίψη σάν συνεφιά μέσ' στην ψυχή του πατέρα σου, του ταπεινού αυτού ανθρώπου, του τίμιου εργάτη, πού ήσουν έσύ ό πλούτος του και δέ ζητούσε άλλη εύτυχία, μά τώρα ό θάνατός σου τόν έκανε φτωχότερο.

'Αγαπημένο κορίτσι, πολύκλαυστη 'Ερμιόνη, αντί για όμορφες παιδικές άναμνήσεις, στό νοϋ σου είχες τραγικές θύμησες κι 'όταν άνθισαν τά νειάτα σου πάνω στά 25 σου χρόνια, ή μοϊρα σου πρόταξε τό τραχύ άγώνισμα μέ τό χάρο. Και δέχτηκες τό άγώνισμα αυτό και χαροπάλεφες 7 όλόκληρα χρόνια. "Όχι έλεγες στόν χάροντα, δέν σου παραδίδομαι, είμαι νέα, άφησα στή μέση τή σπουδή μου, θέλω νά τελειώσω και νά βοηθήσω τόν πατέρα μου, πού έγώ τόν κούρασα και γέρασε νωρίς, έχω ύποχρεώσεις χάροντα, δέν σου παραδίνομαι. "Όμως τά λόγια σου τά συγκινητικά, τήν όργή του προιάλεσαν. Σέ δάμασε στό τέλος, "Όμως δέν νικήθηκες, γιατί ή ψυχή σου μέχρι τέλους τόν άρνήθηκε τόν θάνατο. Κι 'έμεις τόν άρνηθήκαμε. Για ζωντανή σέ έχομε άκόμη, γιατί σέ τοϋτο τόν κόσμο, δέν νικιέται ^{κάνει} όταν ύλική δύναμη τόν καταβάλλει, μά όταν ή ψυχή του δέχεται τήν ήττα, όταν σταματά κανείς τόν άγώνα, τόν κάθε άγώνα, πρίν περιμένει τό τέλος.

'Ερμιόνη, συγγενεϊς και φίλοι ζήσαμε από κοντά τό δράμα σου στην τελευταία του φάση. Μέ ήρεμία και μέ εύγένεια ψυχική έκανες τόν στερνό σου άγώνα. Και τό μεγαλείο τούτης της εύγένειας σιλάβωσε όχι μονάχα τή δική μας ψυχή, σέ θαύμασαν και σέ θρήνησαν και οι ιατροί και οι νοσοκόμοι, πού τόν πόνο τόν δικό μας τόν αισθάνθηκαν και πόνο δικό τους.

'Αγαπημένο κορίτσι, βιάστηκες τόσο πολύ νά έγκαταλείψεις τοϋτο τόν κόσμο τόν μάταιο. "Όμως είχες τό λόγο σου: 'Από τή μιά ή ζωή σέ πότισε μονάχα φαρμάκια, σου έδωσε μονάχα βάσανα, πόνους τρομακτικούς και σέ απέλπισε κι 'άπό τήν άλλη, ύστερα από τήν απέλπισιά σου, αύξήθηκε ή επίθυμία σου νά κάνης αυτό τό άγύριστο ταξεϊδι κοντά στά αγαπημένα σου άδελφάκια, τήν Ροδούλα και τόν Ήρηγοράκη. Πηγαίνοντας εκεί στον "Αδη, ή ψυχική σου εύγένεια ίσως μαλακώση τήν σκληρότητα του χάρου και ανακουφιστούν έτσι οι νεκροί, πού ανάμεσά τους τόσοι συγγενεϊς σου βρίσκονται κι 'ας μήν μπόρεσες στον έδω κόσμο νά καλμάρης καθόλου τήν όρμή και τήν τραχύτητα του ψυχαρπάκτη.

'Αγαπημένη 'Ερμιόνη, στή σύντομη ζωή, πού έκανες, ήσουν υπόδειγμα σεμνης κοπέλλας, εύγενικής κόρης μέ ιδανικά, ήσουν υπόδειγμα ανθρώπου μέ ήθικές αρχές, πού τόσο σπανίζουν στην εποχή μας. Και ή ιδανική σου αυτή ζωή, συνυφασμένη μέ τό δράμα σου, σέ κατέστησε θρυλο ζωντανή άκόμη.

Σέ ἀγάπησαν ἐξ Ἰσου καί οἱ ξένοι, γι' αὐτό ἔτρεξαν ὅλοι μέ προθυμία
νά σοῦ δώσουν ψυχή ἀπό τήν ψυχή τους, νά σοῦ δώσουν αἷμα ἀπό τό αἷμα το
για νά σε σώσουν. "Ομως ἐσύ, παρά τή θέλησή σου, πλήρωσες ὅλους μέ τήν πι
κρία τοῦ πρόωρου θανάτου σου.

Ἑρμιόνη, μαζί μέ τούς λιγμούς συγγενῶν καί φίλων, πού ὑφώνονται τώ
ρα σάν θυμίαμα, γιά νά σε συνοδέψουν μέχρι τήν τελευταία σου κατοικία,
θέλω κι' ἐγώ μέ σπαραγμένη ψυχή καί χεῖλη πού τρέμουν, φιθυριστά νά σοῦ
ἀπευθύνω τόν τελευταῖο χαιρετισμό καί μιά παράκληση: Παιρνόντας τούς Ἄ
σφοδελοῦς Ἡμιόνας πρόσεξε νά μήν ξεχάσης αὐτό πού θά σοῦ πῶ. Πρόσεξε, γι
τί παιρνόντας ἀπό τά καταραμένα αὐτά μέρη οἱ νεκροί, ξεχνοῦν ὀλόκληρη τ
ζωή. Νά φέρης τό μήνυμα στούς νεκρούς τῆς ΓΕΝΙΑΣ μας, ἀλλά καί ὀλόκληρου
τοῦ χωριοῦ μας, ὅτι ἡ ἀνάμνησή τους εἶναι ἄσβεστη. Πές τους, πώς μαύρη συν
νεφιά στήν ψυχή μας ἔγινε ὁ θάνατός τους, ὄχι γιά τίποτε ἄλλο, παρά γιά
τόν ἄδικο καί πρόωρο χαμό τους.

"Ὅσο γιά σένα καιόμοιρο κορίτσι, ξέρε το, πώς ἡ θύμησή σου θά μεί
νη γιά πάντα στήν ψυχή μας, θά τήν θερμαίνει πάντα τούτη τή θύμηση ἡ ἀγά
πη μας. -

Στάθης ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ